

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องและมีบทบาทอย่างเด่นชัดต่อระบบเศรษฐกิจ ซึ่งเข้ามาทดแทนภาคเกษตรกรรมที่เป็นภาคเศรษฐกิจสำคัญของประเทศมายาวนาน ตั้งแต่เริ่มมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และ 2 (พ.ศ. 2503 - 2514) (กาญจนา นพพันธ์ และนัฐพร มีชูสกุล, 2540) อัตราการเจริญเติบโตของภาคอุตสาหกรรมในช่วงดังกล่าว โดยเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 8 ต่อปี ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงปี พ.ศ. 2503 – 2514 ภาคอุตสาหกรรมมีอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยเพียงร้อยละ 5.3 ต่อปี สำหรับสัดส่วนผลผลิตของภาคอุตสาหกรรมเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (GDP) ในช่วงระยะเวลา 50 ปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 11.9 ต่อปี ในปี พ.ศ. 2493 เป็นร้อยละ 89.8 ในปี พ.ศ. 2545

อดีตเศรษฐกิจของประเทศไทยพึ่งพาภาคเกษตรกรรมเป็นหลักมาโดยตลอด และอาศัยระบบเศรษฐกิจที่ยึดติดกับการผลิตเพื่อการบริโภคมากกว่าที่จะมุ่งผลิตเพื่อการพาณิชย์ แต่วิวัฒนาการต่อมานั้น พบว่าการพึ่งพิงผลิตผลทางการเกษตรเพื่อแสวงหาเงินตราเข้าประเทศด้วยการส่งออกผลิตผลทางการเกษตรไม่แปรรูปนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับการนำเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์และวัตถุดิบ เพื่อนำมาพัฒนาอุตสาหกรรมซึ่งมีมูลค่าสูง ทำให้ไทยเสียเปรียบดุลการค้ามาโดยตลอด รัฐบาลจึงได้พยายามเร่งรัดให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมมาตามลำดับจนถึงปัจจุบัน พร้อมทั้งได้พัฒนาการเกษตรให้เป็นการผลิตเชิงพาณิชย์มากขึ้น โดยมุ่งเน้นให้การพัฒนาทั้งสองสาขาการผลิตที่สำคัญนี้ควบคู่กันไป ภาคอุตสาหกรรมในระบบเศรษฐกิจของไทยปัจจุบัน จัดเป็นสาขาการผลิตหลักของประเทศ และเป็นฐานรองรับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

เมื่อประเทศไทยในยุคปัจจุบัน ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง และผันผวนทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุนของโลก ทำให้ภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นแหล่งรายได้สำคัญของประเทศเผชิญกับการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น ปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดสภาพการแข่งขันดังกล่าว ได้แก่ การเกิดประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในภูมิภาคที่มีศักยภาพแข่งขันในระดับเดียวกันมากขึ้น การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจต่างๆ ที่มีลักษณะขยายการค้าในหมู่สมาชิกและกีดกันสินค้าจากประเทศที่มีใช้สมาชิก การรวมกลุ่มทาง การจัดตั้งองค์การการค้าโลก World Trade Organization (WTO)

ซึ่งทำให้ประเทศสมาชิกต้องปรับตัวตามกฎระเบียบใหม่ และการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีทำให้ประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับต่ำ หรือขาดการวิจัยและพัฒนา สูญเสียความสามารถในการแข่งขันไป

สำหรับประเทศไทยในอดีตต้องเผชิญกับสภาวะเศรษฐกิจถดถอยที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากปัญหาความไม่มั่นคงของสถาบันการเงิน ปัญหาการขาดสภาพคล่องและปัญหาหนี้ต่างประเทศที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ภาคอุตสาหกรรมในระบบเศรษฐกิจไทย ปัจจุบันจัดเป็นสาขาการผลิตหลักของประเทศ และเป็นฐานรองรับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แม้ว่าในอดีตเศรษฐกิจของประเทศไทยพึ่งพาภาคเกษตรกรรมเป็นหลักมาโดยตลอด และอาศัยระบบเศรษฐกิจที่ยึดติดกับการผลิตเพื่อการบริโภค มากกว่าที่จะมุ่งผลิตเพื่อการพาณิชย์ก็ตาม แต่วิวัฒนาการต่อมาค้นพบว่า การพึ่งพิงผลิตผลทางการเกษตรเพื่อแสวงหาเงินตราเข้าประเทศด้วยการส่งออกผลิตผลทางการเกษตรไม่แปรรูปนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับกรนำเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ และวัตถุดิบ เพื่อนำมาพัฒนาอุตสาหกรรมซึ่งมีมูลค่าสูง ทำให้ไทยเสียเปรียบดุลการค้ามาโดยตลอด รัฐบาลจึงได้พยายามเร่งรัดให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมตามลำดับจนถึงปัจจุบัน พร้อมทั้งได้พัฒนาการเกษตรให้เป็นการผลิตเชิงพาณิชย์มากขึ้น โดยมุ่งเน้นให้การพัฒนาทั้งสองสาขาการผลิตที่สำคัญนี้ควบคู่กันไป

เมื่อประเทศไทยได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงและผันผวนทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุนของโลกในยุคปัจจุบัน ทำให้ภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นแหล่งรายได้สำคัญของประเทศเผชิญกับการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดสภาพการแข่งขันดังกล่าว ได้แก่ การเกิดประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในภูมิภาคที่มีศักยภาพแข่งขันในระดับเดียวกับไทยมากขึ้น การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจต่างๆ ที่มีลักษณะขยายการค้าในหมู่สมาชิกและกีดกันสินค้าจากประเทศที่มีใช้สมาชิก การจัดตั้งองค์การการค้าโลก ซึ่งทำให้ประเทศสมาชิกต้องปรับตัวตามกฎระเบียบใหม่ และการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีทำให้ประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับต่ำ หรือขาดการวิจัยและพัฒนา สูญเสียความสามารถในการแข่งขันไป สำหรับประเทศไทยในอดีตต้องเผชิญกับสภาวะเศรษฐกิจถดถอยที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากปัญหาความไม่มั่นคงของสถาบันการเงิน ปัญหาการขาดสภาพคล่องและปัญหาหนี้ต่างประเทศที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ปัญหาจากระบบสถาบันการเงินในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อภาคเศรษฐกิจที่แท้จริง ซึ่งหมายถึง ภาคเศรษฐกิจที่ทำการผลิต การจ้างงาน ก่อให้เกิดมูลค่าส่วนเพิ่มและรายได้ จึงนับเป็นหัวใจของระบบเศรษฐกิจโดยรวม ระบบสถาบันการเงินซึ่งเปรียบเสมือนกับระบบหมุนเวียนของโลหิตที่ไปเลี้ยงหัวใจเกิดปัญหาขึ้นมา

จากปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้ประเทศไทยได้ปรับเปลี่ยนระบบอัตราแลกเปลี่ยนของประเทศ จากระบบตะกร้าเงินมาใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัว ตั้งแต่วันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2540 ซึ่งในระบบใหม่ค่าเงินบาทเมื่อเทียบกับเงินตราสกุลต่าง ๆ จะกำหนดโดยกลไกตลาดตามอุปสงค์และอุปทานของตลาดเงินตราในประเทศและต่างประเทศเป็นหลัก โดยเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศ เมื่อเริ่มใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัว ค่าเงินบาทได้อ่อนตัวลงทันที ในวันทำการแรกของการประกาศและอ่อนตัวลงอย่างต่อเนื่อง ผลกระทบจากการที่ค่าเงินบาทอ่อนตัวลงผู้ประกอบการธุรกิจที่กู้เงินจากต่างประเทศ โดยไม่ได้ป้องกันความเสี่ยงไว้จะมีภาระหนี้สูงขึ้นและขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนทันที ขณะเดียวกันต้นทุนการนำเข้าสินค้าทุนและวัตถุดิบจากต่างประเทศจะปรับตัวเพิ่มขึ้นส่งผลให้ระดับราคาสินค้าโดยทั่วไป เช่น ราคาน้ำมัน บริการสาธารณสุขทั่วโลกมีราคาสูงขึ้น จากที่ไทยเผชิญกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำส่งผลโดยตรงให้การพัฒนาของการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมชะลอตัว โรงงานอุตสาหกรรมที่ได้ขยายตัวอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมาต้องประสบปัญหาเป็นอย่างมาก โรงงานอุตสาหกรรมที่ประสบปัญหาอย่างรุนแรงจำเป็นต้องเลิกกิจการไปเป็นจำนวนมาก

ส่วนการพัฒนาอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงราย เป็นจังหวัดหนึ่งของภาคเหนือที่มีการมุ่งพัฒนาโครงการพัฒนาเมืองชายแดนให้เป็นศูนย์กลางความเจริญแห่งใหม่ และเป็นศูนย์กลางมาตรฐานการศึกษาวิจัยด้านเทคโนโลยี ซึ่งจะต้องพัฒนาในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะด้านอุตสาหกรรมเป็นประตูทางออกให้กับภาคเหนือในการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายต่างประเทศโดยไม่ต้องส่งย้อนกลับเข้ามายังกรุงเทพฯ อุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดเล็ก จำพวกโรงสีข้าว อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมบริการ อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม และอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ โดยรัฐบาลได้กำหนดพื้นที่บริเวณอำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย เป็นเขตนิคมอุตสาหกรรม โดยเป็นเขตเศรษฐกิจชายแดน ซึ่งเป็นเขตเมืองอุตสาหกรรมใหม่ของประเทศ ปรากฏว่า ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2546 มีโรงงานรวมทั้งสิ้น 1,762 โรง เงินทุน 5,900 ล้านบาท คนงาน 13,281 คน แยกเป็น แรงงานชาย 8,642 คน แรงงานหญิง 4,639 คน มีท่าเทียบเรือขนาด 500 ตัน จำนวน 1 ท่า ซึ่งปัจจุบันใช้สำหรับขนถ่ายสินค้าเกษตรเป็นส่วนใหญ่ จากการถดถอยของเศรษฐกิจ ส่งผลให้โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงรายที่ได้รับผลกระทบ และประสบปัญหาจึงต้องปิดกิจการเป็นจำนวนมาก จึงเป็นเหตุจูงใจในการศึกษาในคำถามที่ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดเชียงรายว่าเป็นอย่างไร ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับสามารถทราบข้อมูลทางวิชาการได้ว่าโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงรายเลิกกิจการในช่วงดังกล่าวว่ามีจำนวนทั้งหมด และทราบปัจจัยที่มีผลต่อการเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดเชียงราย ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสามารถนำผลของการศึกษาไปประกอบการตัดสินใจ

ลงทุน และหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ที่เกี่ยวข้องนำไปวางแผนส่งเสริมอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายต่อไป

1.2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์

- 1) เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปการเลิกกิจการรายอุตสาหกรรม และของโรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงราย
- 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดเชียงราย

1.3 ขอบเขตการวิจัย และวิธีการศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ศึกษาเฉพาะโรงงานที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดเชียงราย ณ ปี พ.ศ. 2540- 2546 โดยแบ่งการจำแนกประเภทของโรงอุตสาหกรรมตามประเภทของกระทรวงอุตสาหกรรมกำหนด และเป็นโรงงานที่ได้ยื่นจดทะเบียนขออนุญาตประกอบกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงราย เท่านั้น

1.3.2 ระยะเวลาที่ศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2546

ขั้นตอนการดำเนินการในการทำงานวิจัยได้แบ่งขั้นตอนในการทำงานไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

- การรวบรวมและประมวลข้อมูลผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- การกำหนดแนวทางในการศึกษา และดำเนินงานข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวข้อง
- สรุปผลงานที่ได้ทำการวิจัย

วิธีการศึกษา

แหล่งที่มาของข้อมูล

ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) เป็นข้อมูลที่รวบรวมจากเอกสารทางวิชาการ รายงานทางวิชาการ บทความ และวารสารต่าง ๆ ของหน่วยงานราชการ และหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงราย สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน(BOI) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานพาณิชย์จังหวัดเชียงราย สำนักงานสรรพากรเขตพื้นที่เชียงราย สำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดเชียงราย ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) และธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นต้น

วิธีการวิเคราะห์

- 1) วิเคราะห์ด้วยวิธีสถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อศึกษาถึงภาพรวมของ การจดทะเบียนและการแจ้งยกเลิกการประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงราย
- 2) วิเคราะห์ข้อมูลแบบเชิงปริมาณ (quantitative study) คือการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการยกเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรม ในรูป สมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression analysis) แบบประมาณค่าด้วยวิธีกำลัง สองน้อยที่สุด (ordinary least squares)

วิธีการดำเนินการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดเชียงราย วิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) แบบอนุกรมเวลา ในช่วงปี พ.ศ. 2540 - 2546 เป็นรายไตรมาส ข้อดีของการวิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ คือประหยัดเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากเป็นข้อมูลที่มีผู้เก็บรวบรวมไว้แล้ว โดยหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่น่าเชื่อถือในแหล่งที่มาของข้อมูล ได้แก่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงราย ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานพาณิชย์จังหวัดเชียงราย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา เศรษฐกิจแห่งชาติ ฯลฯ นำมาประมวลผลด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด OLS เพื่อคำนวณหาค่าสถิติ และหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ที่มีผลต่อการยกเลิกกิจการโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัด เชียงราย (factory closures) โดยใช้ตัวแปรในการวิเคราะห์ ดังนี้

ในการดำเนินการกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมนั้นประกอบด้วยปัจจัย 2 ด้านหลัก ๆ เพื่อความอยู่รอดของกิจการ คือปัจจัยด้านต้นทุน และปัจจัยด้านการตลาด

- 1) ปัจจัยด้านต้นทุน เป็นส่วนประกอบสำคัญอย่างยิ่งของการดำรงอยู่ของโรงงาน อุตสาหกรรม ถ้าเมื่อใดโรงงานนั้น ประสบปัญหาด้านต้นทุน อาทิเช่นวัตถุดิบที่จะ นำมาป้อนโรงงานมีราคาสูงขึ้นขาดเงินทุนที่จะนำมาซื้อวัตถุดิบ ระดับอัตราดอกเบี้ยที่ โรงงานกู้ยืมอยู่ในอัตราที่สูงเกินไป ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้นำเอาปัจจัยด้านต้นทุนมา วิเคราะห์ 4 ปัจจัย

ปัจจัยที่หนึ่ง คือ โรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ต้องกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินเพื่อ การลงทุน ซึ่งถูกกำหนดด้วยอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ต่างๆ (MLR)

ปัจจัยที่สอง คือ ตัวเลขดัชนีราคาผู้ผลิตของประเทศจำแนกตามกิจกรรมการผลิต (classification of products by activities : CPA)

ปัจจัยที่สาม คือ ปริมาณการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินเพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรม นำไปลงทุนในการประกอบกิจการ (LOAN)

- ปัจจัยที่สี่ คือ การจดทะเบียนนิติบุคคล (COM)

2) ปัจจัยด้านการตลาด ซึ่งวัดจากรายได้จากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม (Tax)

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงราย ในการศึกษาฉบับนี้ ได้กำหนดแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ โดยการเขียนเป็นสมการพื้นฐาน ดังต่อไปนี้

$$FC = a_0 + a_1 MLR + a_2 CPA + a_3 LOAN + a_4 COM + a_5 Tax + e$$

โดยที่

FC = จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงรายการเลิกกิจการเป็นรายไตรมาสที่มายื่นแจ้งยกเลิกต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเชียงราย

$a_0 - a_5$ = ค่าสัมประสิทธิ์การเลิกกิจการ

MLR = อัตราดอกเบี้ยรายย่อยสำหรับลูกค้าชั้นดีของธนาคารพาณิชย์ไทยเฉลี่ยเป็นรายไตรมาส

CPA = ดัชนีราคาผู้ผลิตของประเทศจำแนกตามกิจกรรมการผลิต (classification of products by activities ; CPA) ประเภทอุตสาหกรรมเป็นรายไตรมาส

LOAN = ปริมาณเงินให้สินเชื่อของสถาบันการเงินเป็นรายไตรมาส

COM = การจดทะเบียนนิติบุคคล เป็นรายไตรมาส

Tax = รายได้จากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นรายไตรมาส

รูปของ Double Log Model ได้ดังนี้

$$\ln FC = a_0 + a_1 \ln MLR + a_2 \ln CPA + a_3 \ln LOAN + a_4 \ln COM + a_5 \ln Tax + e$$

ซึ่งมีความสะดวกในการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ (regression coefficient) โดยค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณได้นี้ก็คือค่าความยืดหยุ่นการเลิกกิจการ ของปัจจัยสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ได้โดยตรง ซึ่งค่าความยืดหยุ่นของการเลิกกิจการนี้ จะช่วยให้ทราบถึงประสิทธิภาพของการใช้ปัจจัยการเลิกกิจการ ชนิดนั้นๆ ด้วย

สมมติฐาน

ข้อสมมติฐานของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงราย

ดัชนีราคาผู้ผลิตของประเทศจำแนกตามกิจกรรมการผลิต (CPA) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการเลิกกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงราย นั่นคือหากดัชนีราคา

ผู้ผลิตฯ เพิ่มขึ้นจะทำให้การเลิกกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายเพิ่มขึ้นในทิศทางเดียวกัน

ปริมาณเงินให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน (LOAN) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการเลิกกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงราย นั่นคือหากปริมาณเงินให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน เพิ่มขึ้นจะทำให้การเลิกกิจการของ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายลดลง

อัตราดอกเบี้ยเงินให้สินเชื่อธนาคารพาณิชย์เฉลี่ย (MLR) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการเลิกกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงราย นั่นคือหากอัตราดอกเบี้ยเงินให้สินเชื่อธนาคารพาณิชย์เฉลี่ยเพิ่มขึ้นจะทำให้การเลิกกิจการของ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายเพิ่มขึ้นในทิศทางเดียวกัน

การจดทะเบียนนิติบุคคล (บริษัท ห้างหุ้นส่วน) (COM) จากสำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดเชียงราย มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการเลิกกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงราย นั่นคือหากการจดทะเบียนนิติบุคคลเพิ่มขึ้นจะทำให้การเลิกกิจการของ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายลดลง

รายได้จากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม (Tax) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการเลิกกิจการ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงราย นั่นคือหากรายได้จากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มขึ้นแสดงว่าการเลิกกิจการของ โรงงานอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายลดลง

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- 1) สามารถทราบข้อมูลทางวิชาการได้ว่า โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเชียงรายเลิกกิจการในช่วงดังกล่าวว่ามีจำนวนทั้งหมด และจำแนกออกเป็นหมวดใดต่างๆ ได้ โดยสามารถจำแนกในแต่ละหมวดออกมาได้ จำนวนของแรงงานแต่ละอุตสาหกรรมที่ได้มีการเลิกจ้างงาน
- 2) ทราบปัจจัยที่มีผลต่อการเลิกกิจการของ โรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดเชียงราย ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสามารถนำผลของการศึกษาไปประกอบการตัดสินใจลงทุน และหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ที่เกี่ยวข้องนำไปวางแผนส่งเสริมอุตสาหกรรมของจังหวัดเชียงรายต่อไป